

Sant Benet de Núrsia, a la Sagrada Família

«Sant Benet i Antoni Gaudí foren dos grans evangelitzadors en els seus respectius temps i són també dues grans figures de la història d'Europa», va dir el cardenal Martínez Sistach el dissabte 1 de juny passat. Abans de presentar i beneir l'escultura de

Sant Benet, va concelebrar amb l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, amb el prior de Solius, P. Josep Peñarroya, i amb el rector de la parròquia, Mn. Lluís Bonet. L'escultura del sant fundador dels benedictins és obra de Manuel Cusachs i ha estat una donació del monestir de Montserrat. S'ha col·locat a l'exterior de l'absis d'acord amb el projecte realitzat pel mateix Antoni Gaudí.

GLOSSA

Juliol, colònies i campaments

Juliol, temps de colònies i campaments que clouen les activitats del curs al centre d'esplai o a l'agrupament. Un monitor em comentava que, a la reunió informativa, un pare —antic monitor— s'interessà pel projecte educatiu i pel treball dels monitors amb relació a la seva identitat. Tema important, aquest, perquè educa qui és testimoni d'aquells valors que donen identitat al projecte educatiu. Educar no és acceptar-ho tot, sinó proposar-se un projecte i comprometre-s'hi. El temps lliure és educatiu quan un hom el viu en un marc coherent i no quan es van fent coses que poden ser molt entretingudes, però que en el fons ningú no sap d'on vénen ni on van. Els moviments educatius cristians han d'explicitar pràcticament, en les activitats que desenvolupen, els valors i actituds de base que han estructurat una manera de viure la vida des de l'evangeli. Al capdavant, és a partir de les tasques concretes que un hom arriba a percebre la unitat bàsica que tenen la fidelitat a Déu i a les persones.

El pare que suscità el tema ha viscut al bell mig d'infants i adolescents, i sap que els discursos sovintejats sobren. El que fa falta no són educadors que diguin paraules molt boniques, sinó persones que les visquin. Que les visquin coherentment entre els infants i adolescents, amb el grup de monitors quan

no hi són els infants, en el cercle personal d'amics, a la família, al lloc d'estudi, en el seu temps de lleure i en els llocs de diversió...

Cal educar des de la vida pràctica en les activitats de vacances, espai privilegiat per fer créixer en la virtut i crear actituds a partir de l'experiència concreta de la vida; actituds bàsiques que donen gruix i densitat personal i que permeten prendre opcions amb lucidesa i llibertat. Cal que l'educació en el lleure sigui un fogar on contínuament es facin néixer i créixer aquestes actituds: la solidaritat compassiva davant el dolor i la necessitat de l'altre, l'esperit comunitari que ens arrela i ens fa poble de Déu —i el diàleg de la pregària que enforteix la relació amb Ell—, la responsabilitat del compromís, el sentit del sacrifici i el goig de fruit del propi esforç, el gust de la gratuïtat que acompanya el servei, un sentit concret de l'esperança... Valors que, viscuts per al bé, esdevenen virtut i constitueixen l'ossada d'una personalitat, la vertebració de la qual es juga en el que sovint s'oblida: en la importància educativa dels detalls i en el pes decisiu del propi testimoni, del mestratge que hom exerceix amb la manera com es fa present i acompanya la vida dels infants i adolescents. «Viu seguint els meus camins i sigues irrepreensible» (Gn 17,1).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La comunió amb el successor de Pere

Ahir celebrava l'Església la festa de Sant Pere i Sant Pau. Són dos apòstols que han estat íntimament relacionats: tots dos donaren testimoni de Jesucrist lliurant les seves vides amb el martiri a Roma. Com diu la litúrgia de la festivitat, Pere fou «el capdavanter en la confessió de la fe; Pau, el que la posà a plena llum; Pere instituí la primera Església amb la resta d'Israel; Pau evangelitzà els altres pobles cridats a la fe». I en una de les pregàries demanem a Déu que «de tal manera visquem en la vostra Església que perseverem en la fracció del Pa i en la doctrina dels apòstols i, fermes en la caritat, tinguem un sol cor i una sola ànima».

El diumenge més proper a aquesta festa celebrem el Dia del Papa, que aquest any té una actualitat especial per la recent elecció del Sant Pare Francesc, el qual, per la seva personalitat i per ser el primer Pontífex romà procedent del món llatinoamericà, està suscitant moltes simpaties i moltes esperances.

Amb motiu del Dia del Papa és oportú recordar que, en l'Església catòlica, el punt de referència pel que fa al contingut i a la unitat de la fe és sempre el successor de Pere. Recordem aquelles paraules de Jesús que romanen sempre actuals i eficaces: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església». Per això, el Concili Vaticà II ens diu que el Papa «és el principi i el fonament visible de la unitat, tant dels bisbes com de la multitud dels fidels».

Les Esglésies diocesanes es vinculen entre totes elles i amb el Papa en l'única Església volguda pel Crist. Aquesta és la comunió de les Esglésies diocesanes entre elles i amb la de Roma, que «presideix en la caritat», segons l'expressió de sant Ignasi d'Antioquia a començaments del segle II. La nostra comunitat diocesana de Barcelona va tenir ocasió d'expressar i de viure aquesta comunió en el pelegrinatge diocesà que vàrem fer el passat mes de maig. Aquells dies, amb motiu de la celebració de l'Any de la Fe, vàrem renovar la nostra confessió de la fe prop del sepulcre de sant Pere i vàrem manifestar la nostra comunió amb el seu actual successor a la seu de Roma.

Sant Agustí afirma que en certa manera Pere «personifica tota l'Església». També ressonen en el nostre esperit les paraules de sant Ambrós expressant quelcom molt semblant a les paraules de sant Agustí: «On hi ha Pere, allí hi ha l'Església». El beat John Henry Newman —aquell pensador i teòleg anglicà que es convertí al catolicisme l'any 1842— afirmà que «els catòlics, en unir-se al Papa, descansen en la plenitud catòlica».

Per això, els cristians hem d'agradir a Jesucrist el do que ens ha atorgat amb el ministeri de Pere i dels seus successors, avui el nostre estimat papa Francesc.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El recent pelegrinatge diocesà a Roma ha estat l'ocasió de renovar la comunió amb el Papa Francesc. La imatge recull la celebració de la missa a l'altar de la Càtedra de Pere.

[aquesta imatge parla](#)

ENTREVISTA

ANNA EVA JARABO

Formació interreligiosa

L'Anna Eva Jarabo és mare de família i professora de religió des de fa 19 anys a l'Institut Ernest Lluch de Barcelona; i en fa quatre que també imparteix classes a l'àrea d'humanitats de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna. La docència la compagina amb l'estudi del grau en ciències religioses i amb el màster en diàleg interreligiós, ecumènic i cultural que ofereix l'ISCREB.

Per què recomanes la formació religiosa?

És un plaer que recomano a tots els cristians. N'he gaudit molt aprofundint en l'estudi de la Bíblia i la resta de disciplines teològiques i filosòfiques. És una bona eina per aprendre a argumentar i raonar la pròpia fe.

I el màster en diàleg interreligiós?

M'ha donat la possibilitat de conèixer més a fons altres creences religioses, algunes de molt properes i altres de ben allunyades de la nostra cosmovisió europea. Em va sorprendre molt l'estudi de les creences de les mil i una religions africanes i afroamericanes, i també m'han fascinat les religions orientals.

Com a cristiana, per què t'enriqueix la formació interreligiosa?

Descobrint la saviesa de les tradicions religioses he descobert com Déu s'ha anat revelant al llarg de la història de la humanitat. Apropant-me a altres tradicions religioses he enriquit la meua fe. Aquesta vivència la intento transmetre als meus alumnes cada dia. Per a molts d'ells, el fenomen religiós és tota una descoberta, la dimensió espiritual la tenen adormida. El que més els agrada és entendre que la Bíblia no es pot llegir de manera literal.

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (VI)

Perdona'ns les nostres ofenses

«perdona'ns les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen». La cinquena petició del Parenostre suposa un món d'ofenses, d'ofenses contra els homes i d'ofenses contra Déu. En aquesta petició el Senyor ens diu: l'ofensa només es pot superar amb el perdó, no amb la venjança. Déu és un Déu que perdona, perquè estima les seves creatures; però el perdó de Déu només pot arribar a aquells que també perdonen.

El cardenal Newman va dir un dia que Déu, que amb una paraula va poder crear tot el món del no-res, per a vèncer el pecat i el sofriment de l'home va haver d'arriscar-se ell mateix, esdevenir ell mateix sofrent en el seu Fill, que es va carregar d'aquest pes i el va vèncer per mitjà del seu lliurament.

La petició del perdó en el Parenostre és més que una simple proclama moral. També ho és, és clar, i, en aquest sentit, ens és una exigència diària. Però, en el fons del tot —com també ho són les altres peticions—, és una pregària cristològica. Ens recorda a aquell que va pagar el perdó amb la baixada a les penalitats de l'existència humana i amb la mort en creu. Ens invita així a l'agraïment i a treballar i sofrir amb ell contra el mal per mitjà de l'amor. Les nostres forces no basten, però ell acull la nostra pregària en el seu amor i ens consola saber que per ell i en ell vindrà la força de la salvació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Lo que un alcohólico debe a Cristo

Se encuentran dos amigos. Uno le dice al otro: «Me han dicho que te has convertido a Cristo». «Sí», responde. «Entonces sabrás sus milagros, sus sermones». «Pues algunos sí. No todos». «Pienso que sabes poco para ser un convertido a Cristo». «Sí, yo mismo estoy avergonzado de no conocer más a Jesús. Pero lo que yo sí sé, lo empecé a vivir hace tres años.»

«Yo era un alcohólico. Estaba cargado de deudas y de problemas. A punto de destruir mi familia. Mi esposa y mis tres hijos tenían mi regreso a casa todas las noches. Había gritos, malos modos, broncas. Era un sufrir constante. Dejé la bebida. Ahora no tengo deudas. La felicidad reina de nuevo en mi hogar. Mi esposa y mis hijos esperan mi llegada cada atardecer. Hay respeto, amor, alegría, fiesta. Todo ello se lo debo a Cristo. Cristo es quien me cambió y me dio nueva vida. Cristo es el que me ayuda y nos sigue ayudando.»

—«Me llamáis *vida* y no me seguís». (Frase para la reflexión escrita en el muro de la catedral alemana de Lübeck)

—En el Evangelio, Jesús nos dice: «Yo vine para que tengán *vida* y en abundancia» (*Jn* 10,10).

—Cristo no es un mero ejercicio de *investigación*, ni de *opinión*.

—Cristo es mucho más: ¡Cristo es *vida* y *da vida*!

—Con Cristo se vive mejor la *vida*, aquí y ahora, y un día en la *vida* eterna prometida por Él.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

L'evangelització segons Lluc

El llarg dels segles, els cristians han llegit constantment els Fets dels Apòstols per renovar, en la seva font, el dinamisme missioner i la voluntat de fer Església enmig del nostre món. Els Fets són el testimoni de la presència de l'Esperit Sant en la missió de l'Església. Des del començament, l'Església coneix la temptació de centrar-se en ella mateixa, de tancar-se en el *seu cenacle* només amb el grupet de deixebles. Però l'Esperit Sant, que és el veritable protagonista dels Fets, catapultava els deixebles cap a fora del cenacle, cap al món (c. 2), i l'Evangelí passa del judaisme fins al paganisme. El cristià va aprofundint el seu coneixement de Jesús, tot donant-ne testimoni en el món. Així, l'Església esdevé catòlica, és a dir, universal.

Hi ha dos eixos fonamentals de la vida de l'Església naixent: missió i comunitat, mostres d'una única actitud de fons: obertura:

1. Missió com obertura gradual als de fora: als jueus, als samaritans, als pagans (cf. *Ac* 1,8.21s).
2. Vida comunitària com obertura als de dins (*Ac* 2, 42-47; 4,32-35; 5,12-16): ensenyament dels apòstols, *koinonia*, fracció del pa, pregària. Fruit de l'obertura: irradiació exterior (simpatia entre el poble, signes i prodigis, creixement numèric). En les primeres comunitats es donava una unió essencial entre les dues obertures (missió i comunitat), tot un exemple-testimoni per a les nostres comunitats.

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [*Gn* 18,16-33 / *Sl* 102 / *Mt* 8,18-22]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC).
2. **Dimarts** [*Gn* 19,15-29 / *Sl* 25 / *Mt* 8,23-27]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Reolino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.
3. **Dimecres** [*Ef* 2,19-22 / *Sl* 116 / *Jn* 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Didim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683).
4. **Dijous** [*Gn* 22,1-19 / *Sl* 114 / *Mt* 9,1-8]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.
5. **Divendres** [*Gn* 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / *Sl* 105 / *Mt* 9,9-13]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B).
6. **Dissabte** [*Gn* 27,1-5.15-29 / *Sl* 134 / *Mt* 9, 14-17]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.
7. **† Diumenge vinent**, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) (□ Urgell) [*Is* 66,10-14c / *Sl* 65 / *Ga* 6,14-18 / *Lc* 10,1-12.17-20]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta». Elies se'n anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu». Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arresus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se'n anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amo-nesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se'n alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix». Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfeu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se'n anaren en un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.»

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi». Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare». Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu.»

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua». Jesús li respongué: «Ningú que mira enrera quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías: «Unge como profeta sucesor a Eliseo, hijo de Safat, natural de Abel-Mejolá». Elías marchó y encontró a Eliseo, hijo de Safat, arando, con doce yuntas en fila y él llevaba la última. Elías pasó a su lado y le echó encima el manto. Entonces Eliseo, dejando los bueyes, corrió tras Elías y le pidió: «Déjame decir adiós a mis padres; luego vuelvo y te sigo». Elías le dijo: «Ve y vuelve; ¿quién te lo impide?»

Eliseo dio la vuelta, cogió la yunta de bueyes y los mató, hizo fuego con los aperos, asó la carne y ofreció de comer a su gente. Luego se levantó, marchó tras Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

El Salvador. Pintura d'El Greco, sagristia de la catedral de Toledo

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Hermanos: Para vivir en libertad, Cristo nos ha liberado. Por tanto, manteneos firmes, y no os sometáis de nuevo al yugo de la esclavitud. Hermanos, vuestra vocación es la libertad: no una libertad para que se aproveche la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la Ley se concentra en esta frase: «Amarás al prójimo como a ti mismo». Pero, atención: que si os mordéis y devoráis unos a otros, terminaréis por destruirlos mutuamente.

Yo os lo digo: andad según el Espíritu y no realicéis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne. Hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. En cambio, si os guía el Espíritu, no estáis bajo el dominio de la Ley.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se iba cumpliendo el tiempo de ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros por delante.

De camino, entraron en una aldea de Samaria para prepararle alojamiento. Pero no lo recibieron, porque se dirigía a Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le preguntaron: «Señor, ¿quieres que mandemos bajar fuego del cielo que acabe con ellos?» Él se volvió y les regañó. Y se marcharon a otra aldea.

Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adonde vayas.» Jesús le respondió: «Las zorras tienen madriguera, y los pájaros nido, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza.»

A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios.»

Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de mi familia». Jesús le contestó: «El que echa mano al arado y sigue mirando atrás no vale para el reino de Dios.»

COMENTARI

Camí de Jerusalem

Des que Jesús resol decididament encaminar-se a Jerusalem (Lc 9,51), fins que hi arriba (Lc 19, 29), l'evangelista Lluc ens presenta un munt d'episodis bíblics que s'esdevenen en el camí. Aquests episodis els anirem llegint fins a finals d'octubre.

En la lectura evangèlica d'avui hi ha dos episodis diferents. En el primer, Jesús i els deixebles troben mala acollida per part dels samaritans; en el segon, l'evangelista ens presenta tres personatges amb actituds diferents pel que fa al seguiment de Jesús.

Tot comença amb una introducció de l'evangelista que ens ajuda a situar-nos en clau pasqual, quan s'a-

costaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel. Ens presenta, d'aquesta manera, la meta del camí que tot just Jesús es disposa a iniciar; és un camí que el durà fins a la presència del Pare. Serà a Jerusalem, i no a Galilea, on Jesús completarà l'ofrena de la seva vida.

Els dos episodis reportats a continuació fan referència a l'actitud envers Jesús. El primer és de rebuig. Com s'encaminen a Jerusalem, els samaritans no volen acollir Jesús i els seus deixebles. La reacció de Joan se situa al mateix nivell que la dels samaritans, és a dir, de confrontació. Jesús, en canvi, el renya i opta per anar en un altre poblet on el vulguin acollir.

El segon episodi ens mostra l'exemple del deixeble inconscient que no calibra bé les conseqüències

del seguiment, la del que sobreposa les obligacions familiars al seguiment de Jesús, i la del que no acaba d'optar del tot.

Jesús, en els tres casos, es mostra radical. Seguir-lo a ell significa renunciar a la vida estable, significa donar-li prioritat sobre les convencions socials i familiars, i significa mirar sempre endavant, sense enyorances estèrils.

Jesús mateix ha viscut aquesta radicalitat que ell demana a qui el vulgui seguir. Malgrat això, nosaltres pactem tantes vegades amb el món per tal de garantir-nos les seguretats i el benestar. Què ens respondria Jesús a nosaltres si ens trobés pel carrer, sortint de missa?

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Inauguració de la nova seu a St. Pau del Camp. Les delegacions diocesanes d'Apostolat Seglar, Confraries i Germandats, Ecumenisme, Pastoral Obrera, Pastoral Social, Pastoral de la Salut, Secretariat de Pastoral Gitana i Secretariat de Pastoral Penitenciària us conviden l'1 de juliol (19 h) a una pregària i una visita als nous espais (c/ Sant Pau del Camp 101, t. 933 011 568).

CURSOS

La litúrgia: oració de la fe. Del 1 al 5 de juliol, en el monestir de Montserrat se celebra el XXXV curs de verano de litúrgia. Professors: Joan Baburés, Ignasi M. Fossas, Jaume González Padrós (director), Guillermo Juan Morado, Jordi Agustí Piqué i Pere Tena. El idioma serà el castellano. Info.: CPL, t. 933 022 235 i www.cpl.es.

4t curs d'estiu al Museu de Montserrat. Tema: «Educar en l'art». Dies 8, 9 i 10 de juliol, dirigit pel P. Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat. El curs serà predominantment en català. Ponents: Teresa Sala, Joan Santaca-

DIETARI DEL PAPA FRANCESC

El papa Francesc, un pastor que traspua teologia

Pastoral és una paraula clau per comprendre el ministeri del papa Francesc, una paraula que ve del llenguatge del papa Joan XXIII, que va qualificar el Vaticà II com a concili precisament *pastoral*. És sabut que la majoria dels concilis ecumènics que s'han fet en la història de l'Església han tingut com a funció principal regular la fe catòlica amb un objectiu primàriament doctrinal. En canvi, el Concili Vaticà II, del qual ara celebrem els cinquanta anys, va tenir un objectiu primàriament pastoral, que recorda més el llenguatge evangèlic, en el sentit de fer possible una millor comunicació i actualització de la fe cristiana, expressada en el mot *aggiornamento*, que vol dir *posada al dia* de la fe.

El papa Francesc, en l'inici del seu ministeri petrí, parla com un pastor que traspua teologia, ja que en les seves intervencions *pastorals* hi ha referències bíbliques i teològiques, sovint implícites o insinuades, que les fonamenten. En definitiva, per al nou Papa la proclamació de la fe cristiana és primàriament un anunci i una interpel·lació ben viva que porta a la trobada amb Jesús, una relació que és sempre *pastoral* perquè en ella Jesús es revela com a pastor i guia que condueix i acompanya la nostra pròpia existència. Heus ací la riquesa i la frescor d'aquest estil del papa Francesc, que recorda el de Joan XXIII, tot i que en una clau nova, que és justament més propera, com la llatinoamericana!

Dr. Salvador Pié

na, Tània Martínez, Emma González, Montserrat Mur, Roser Juàno-la, entre altres. Patrocina: Fundació Abadia de Montserrat 2025. Més informació i matrícula, contactar al t. 34 938 777 745, c/e: mu-seu@larsa-montserrat.com.

Setmana catequètica. Les delegacions de Catequesi de Barcelona, St. Feliu i Terrassa organitzen la Setmana Catequètica, del 8 al 12 de juliol, en sessions de matí i tarda. La inscripció s'ha de fer a la delegació de Barcelona (c/ Dipu-

tació 231, 08007 Barcelona, c/e: ddcatequesi5104@arqbcn.cat).

EXERCICIS I RECESSOS

Vuit dies d'exercicis. De l'11 al 20 de juliol, amb Josep Giménez, SJ, a la Cova de Manresa (Camí de la Cova s/n), t. 938 720 422, c/e: info@covamanresa.cat.

LLIBRES

La felicidad de Francisco. La editorial Robinbook, con este libro redactado por Mario Bérnago, reco-

ANY DE LA FE

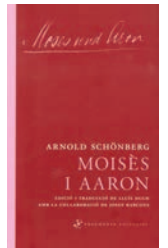

ge las palabras de aliento de Jorge Mario Bergoglio sacadas de sus homilias y entrevistas. Ayuda a vivir las diferentes situaciones de la vida como el trabajo, la alegría, la convivencia o el compromiso. Obra singular y útil que puede calificarse como un verdadero libro de autoayuda espiritual. Libro organizado por temas.

Moisés i Aaron, d'Arnold Schönberg

(Fragmenta Editorial). És la traducció al català —feta per Lluís Duch, monjo de Montserrat— de l'òpera d'Arnold Schönberg (1874-1951) centrada en aquestes dues grans figures de l'Antic Testament, reflectint també la recerca espiritual que vivia aquest gran compositor jueu. Un cant a la inefabilitat o transcendència del Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, i de Moisés i Aaron. També inclou en paral·lel el text alemany.

PALABRA Y VIDA

La comunión con el sucesor de Pedro

Ayer celebraba la Iglesia la fiesta de San Pedro y San Pablo. Son dos apóstoles que han estado íntimamente relacionados, los dos dieron testimonio de Jesucristo, entregando sus vidas con su martirio en Roma. Como dice la liturgia de esta festividad, «Pedro fue el primero en confesar la fe; Pablo, el maestro insigne que la interpretó; aquel fundó la primitiva Iglesia con el resto de Israel, este la extendió a todas las gentes». Y en una de las plegarias pedimos a Dios «la gracia de vivir de tal modo en tu Iglesia, que, perseverando en la fracción del Pan y en la doctrina de los apóstoles, tengamos un sólo corazón y una sola alma, arraigados firmemente en tu amor».

El domingo más próximo a esta fiesta celebramos el Día del Papa, que este año tiene una actualidad especial por la reciente elección del Papa Francisco, el cual, por su personalidad y por ser el primer Pontífice romano procedente del mundo latinoamericano, suscita muchas simpatías y muchas esperanzas.

Con motivo del Día del Papa, es oportuno recordar que, en la Iglesia católica, el punto de referencia en cuanto al contenido y a la unidad en la fe es siempre el sucesor de Pedro. Recordemos aquellas palabras de Jesús, que siempre siguen siendo actuales y eficaces: «Tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia». Por esto, el Concilio Vaticano II nos dice que el Papa «es el principio y el fundamento visible de la unidad, tanto de los obispos como de la multitud de los fieles».

Las Iglesias diocesanas se vinculan entre ellas y con el Papa en la única Iglesia querida por Cristo. Esta es la comunión de las Iglesias diocesanas, entre ellas y con la de Roma, que «preside en la caridad», según la expresión de san Ignacio de Antioquía a comienzos del siglo II.

Nuestra comunidad diocesana de Barcelona ha tenido ocasión de vivir y de expresar esta comunión en la peregrinación diocesana que hemos realizado el pasado mes de mayo. Aque-

llos días, con motivo de la celebración del Año de la Fe, renovamos nuestra confesión de fe ante el sepulcro de san Pedro y manifestamos nuestra comunión con su actual sucesor en la sede de Roma.

San Agustín afirma que en cierta manera Pedro «personifica a toda la Iglesia». También resuenan en nuestro espíritu las palabras de san Ambrosio expresando algo muy semejante a las palabras de san Agustín: «Donde está Pedro, allí está la Iglesia.»

El beato John Henry Newman —aquel pensador y teólogo anglicano que se convirtió al catolicismo en el año 1842— afirma que «los católicos, al unirse al Papa, descansan en la plenitud católica».

Por esto, los cristianos hemos de agradecer a Jesucristo el don que nos ha otorgado con el ministerio de Pedro y de sus sucesores, hoy nuestro estimado papa Francisco.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia